

Teatrul de amatori — un teatru al actualității

De vorbă cu G.H. MARINESCU —
directorul Teatrului popular
din Râmnicu Vilcea

— Puteți preciza, tovarășe Marinescu, ce anume considerați important pentru statutul unui Teatru popular?

— Teatrul popular consfințește și încununează activitatea unei case de cultură. Am senzația că multă lume trăiește încă sub imperativul „a venit concursul, hai să facem spectacol”. Noi, la Rm. Vilcea, am depășit această practică. Sîntem conștienți că Festivalul „Cîntarea României” înseamnă o activitate de durată și impune maturizarea mijloacelor de expresie artistică. Teatrul de amatori, cred eu, are două funcții: aceea de educație, în sensul general, și aceea de educare a educatorului. Prin însăși munca de luni de zile la un spectacol, actorii se educă pe ei înșiși.

— Putem vorbi de o profesionalizare a actorului amator?

— Cred că teatrul de amatori are altă menire. El este deschis experimentului de bună calitate. Trebuie să se ajungă la soluții scenice ingenioase, care să topească distanța dintre scenă și sală, fiindcă teatrul de amatori exprimă, în primul rînd, dinamismul vieții noastre. Teatrul de amatori are datoria să fie ancorat în cotidian, să fie un teatru al actualității.

— Există o problemă a repertoriului pentru teatrul de amatori?

— Da. O problemă destul de dificilă, fiindcă mai sînt unii care susțin că nu avem piese pentru amatori. Dar acesta este un mod de a pune fals o problemă reală. Majoritatea celor care scriu așa-zisele „piese pentru amatori” (punînd semnul egalității cu amatorismul) scriu prost. Marea dificultate a teatrului de amatori provine din faptul că nu se citește mai multă dramaturgie. Se așteaptă niște cărțuli de la centrele de îndrumare și totul se rezolvă luîndu-se montarea drept „o sarcină”. Se uită, uneori, că repertoriul are în vedere publicul. Problema repertoriului, pe care mi-ați pus-o, se referă la calitatea textului, la mesajul său educativ, la cristalizarea sa artistică.

— Prin structura sa socio-economică, orașul Râmnicu Vilcea impune Teatrului popular un anumit repertoriu?

— Da. Râmnicu Vilcea nu mai este, de mult, un oraș patriarhal. Este un oraș cu o medie de vîrstă a populației foarte tînără. Teatrul popular trebuie, deci, să se simtă apropiat de tineri. Cred că stagiunea care s-a încheiat a confirmat rațiunea acestui mod de a vedea teatrul. Se mai pune și altă problemă: publicul nostru vede aproape toate spectacolele bucureștene în turneu. De aceea, ni se impune o exigență sporită în alegerea pieselor. Optăm pentru piese de largă rezonanță publică, de interes verificat. Avem în repertoriu *Excursia* de Theodor Mănescu, *D-ale carnavalului* și o lucrare a vilceanului Doru Moțoc, *Dialog nocturn despre o piesă nescrisă*, evocînd personalitatea lui Bălcescu, text de ținută literară, ce va prilejui actorilor noștri experiențe interesante.

— Fiindcă ne-am întors la actori, care ar fi deosebirile de metodă ce se impun în lucrul cu amatorii?

— Contactul cu actorul amator este mai complicat, fiindcă el nu are conștiința raportului „de instituție”. Foarte mulți regi-zori reușesc greu să lucreze cu amatorii. Amatorul te respinge, dacă nu îl faci să înțeleagă intenția ta. Regizorul craiovean Mircea Cornișteanu, care a montat la noi *Excursia* și *D-ale carnavalului*, a înțeles această cerință și i-a făcut față; la fel, actrița Iosefina Stoia, care a colaborat cu noi.

— Vă rog să menționați o experiență care a probat valoarea interferenței artei profesioniste cu arta amatoare.

— Așa cum talentata actriță craioveană a jucat în spectacolul nostru, la rîndu-ne, „am împrumutat” Teatrului Național din Craiova pe Cristian Alexandrescu, care a jucat în *Excursia*. Colaborarea a fost fructuoasă pentru amîndouă părțile.

I. N.